

Arrest

nr. 151 894 van 7 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in 1374 (Afghaanse kalender, 1995) in de stad Imam Shahib, in het gelijknamige district gelegen, van de provincie Kunduz. Acht à negen jaar geleden verhuisde u met uw familie naar het dorp Yatim van het district Chardara. U ging gedurende zeven jaar naar school. U verliet Afghanistan samen met uw oudere broer M.M.A.H. (OV X en CG 11/14385Z) uit vrees voor de taliban. Een aantal maanden voor uw aankomst in België werd uw andere broer T. vermoord door de taliban. Drie maanden later werd uw broer A.H. door de taliban ontvoerd. Toen ook uw derde broer M.M.A.H. een dreigbrief van de taliban ontving besloot jullie gezin Afghanistan te verlaten. Jullie ouders vertrokken eerst, dan u en uw broer. Na een reis van ongeveer een maand kwamen u en uw broer op 6 april 2011 in België aan. Jullie verklaarden zich dezelfde dag vluchteling. Bij uw eerste asielaanvraag legde u samen met uw broer M.M.A.H. twee "taskara's" (Afghaanse

identiteitsbewijzen) neer, alsook tien foto's, drie attesten en een dreigbrief ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Bij aankomst in België verklaarde u nog minderjarig te zijn.

Op 9 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de asielmotieven die u en uw broer M.M.A.H. hadden ingeroepen. De asielmotieven van u en uw broer waren gestoeld op dezelfde problemen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 84805 van 17 juli 2012.

Uw broer M.M.A.H. diende een tweede asielaanvraag in op 22 oktober 2012. U zelf diende een tweede asielaanvraag in op 16 december 2013. U bent meerderjarig geworden op 31 december 2013. Zowel u als uw broer baseren zich in jullie tweede asielaanvraag op dezelfde elementen als inzake jullie eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen verwijst u naar de nieuwe documenten die uw broer neerlegde inzake zijn tweede asielaanvraag, zijnde twee dreigbrieven van de taliban, dd. 18.03.1432 en 02.04.1432, een brief van de ouderlingen van uw dorp die de problemen bevestigen, twee dreigbrieven gericht aan uw oom H., een klacht bij de politie, een document van de "Islamic Republic", twee documenten betreffende de opleiding en het werk van uw broer. De documenten werden u bezorgd door H., uw oom (de man van uw tante). Hij is in Afghanistan nog de enige persoon met wie jullie contact hebben. Hij zou nu niet meer bereid zijn om jullie te helpen en u weet ook niet waar hij verblijft. Aangezien hij rijk is en bedreigd werd door de taliban is hij van adres veranderd, en is sindsdien ook zijn relatie met uw ouders bekoeld waardoor hij niet kan/wil zeggen waar ze momenteel vertoeven. Immers, omdat hij weigerde aan de taliban informatie te geven over u, uw broer en uw familie, hebben ze zijn broer M. en jullie boer M.Y. ontvoerd. Jullie boer werd vrijgelaten, maar M. werd gedood. Dit gebeurde ongeveer twee jaar geleden. Verder zegt u over geen enkel netwerk te beschikken in Afghanistan. Uw tante langs vaderszijde, die in Kabul woonde, zou een zevental maanden geleden overleden zijn. Van uw ouders zou er geen enkel spoor meer zijn.

B. Motivering

Er dient door het CGVS opnieuw te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. U heeft immers geen nieuwe elementen naar voor brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u inzake uw eerste asielaanvraag zowel het statuut van vluchteling als deze van de subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, § 2, van de Vreemdelingewet werd geweigerd, omdat het vluchtrelaas van u en van uw broer M.M.A.H. onvoldoende geloofwaardig werd geacht. Daarenboven werd geoordeeld dat u en uw broer over een intern vestigingsalternatief beschikken in Kabul-stad. De beslissing van het CGVS dd. 9 maart 2012 werd door de RVV bevestigd op 17 juli 2012. Deze beslissing heeft kracht van gewijsde. Het CGVS kan zich ertoe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Inzake uw tweede asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u zich op dezelfde elementen en motieven als in uw eerste asielaanvraag beroept (zie gehoorverslag CGVS 2de AA p. 2 en p.3). Als nieuwe elementen verwijst u naar de documenten die door uw broer M.M.A.H. werden neergelegd inzake diens tweede asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 2de AA p. 2 en p.5), alsook naar nieuwe feiten die zich zouden hebben voorgedaan na het gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, met name de ontvoering door taliban van jullie boer M.Y. en van M., de broer van H., die vermoord werd door de taliban. Deze feiten werden ook door uw broer bij zijn tweede asielaanvraag vermeld.

Wat betreft de tweede asielaanvraag van uw broer M.M.A.H., heeft het CGVS hem op 26 september 2013 opnieuw de hoedanigheid van vluchteling, alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd was nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de beslissing zoals genomen in de eerste asielaanvraag. De beslissing van het CGVS werd op 28 februari 2014 door de RVV bevestigd in haar arrest nr. 119930.

Wat de door uw broer neergelegde documenten betreft, verwijst het CGVS naar de motivering die toen reeds werd uiteengezet en ook voor u geldt:

"De originele exemplaren van de taskara's van u en uw broer en de vertaling van uw taskara bevestigen de identiteit van u en uw broer, die niet betwist wordt. De brief van het Kardan-instituut bevestigt uw verklaringen over uw tewerkstelling aldaar. Dit gegeven werd niet betwist bij uw eerste asielaanvraag, waardoor deze bevestigingsbrief geen nieuwe elementen aanbrengt. De dreigbrieven van de taliban, de bevestigingsbrief van de ouderen en de correspondentie tussen uw oom H. en de politiediensten waarin om bescherming wordt gevraagd, hebben allen betrekking op de problemen die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde en die door het CGVS en de RVV ongeloofwaardig werden geacht. De enveloppes hebben geen bewijswaarde. De USB stick bevat volgens uw verklaringen algemene

informatie over de situatie in Afghanistan. Deze informatie wordt indachtig gehouden bij het nemen van deze beslissing, maar kan de bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien deze informatie geen betrekking heeft op uw eigen asielrelaas. De brief van de voorzitter van Mechelen Cricket Club en de twee documenten die betrekking hebben op een incident dat zich voordeed in het opvangcentrum in België (doktersattest en verklaring van de politie) kunnen evenmin bovenstaande beoordeling ombuigen omdat deze documenten betrekking hebben op gebeurtenissen in België en geen uitstaans hebben met de problemen die aan de basis liggen van uw vrees ten opzichte van u land van herkomst, Afghanistan.” (zie beslissing CGVS 2de AA M.M.A.H. dd. 28 juni 2013).

Dan, wat de feiten in verband met de moord op M. betreft, zegt u dat dit ongeveer 2 jaar geleden is gebeurd (zie gehoorverslag CVGS 2de AA p. 4). U haalt dit incident aan als reden waarom H., de man van uw tante niet op de hoogte zou zijn van de verblijfplaatsen van uw ouders, noch enig contact met hen zou hebben (zie gehoorverslag CVGS 2de AA p. 3). Echter uw broer zei dat hij niets meer weet van uw ouders sinds hij werd bedreigd (zie gehoorverslag broer CVGS 2de AA p.5). Echter u maakt in het geheel niet aannemelijk waarom en sinds wanneer er geen contact meer mogelijk is met uw familie, zelfs in die mate dat de indruk is gewekt dat u bewust informatie achterhoudt over uw familie en u bijgevolg geen enkel zicht wenst te bieden op uw netwerk in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS 2de AA p.3). U gevraagd of er nieuws is van uw familie, zegt u dat er geen nieuws is, dat u denkt dat ze naar Europa zijn gereisd, maar dat u het niet weet. U gevraagd hoe het komt dat H., de man van uw tante, geen nieuws heeft over uw ouders, zegt u dat uw ouders zijn “verdwenen” na jullie vertrek uit Afghanistan en dat H. geen nieuws heeft over hen. Op de vraag hoe uw ouders verdwenen zijn, verwijst u opnieuw naar de problemen die u aanhaalde in uw eerste asielaanvraag, en die als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Vervolgens, de vraag herhaalt, zegt u dat u geen contact had met uw ouders. U erop gewezen dat het toch weinig geloofwaardig is dat uw vader (of moeder), die rijk is, geen contact zou onderhouden met H., stelt u dat de relaties bekoelden nadat diens broer M. werd gedood. Aangezien u de dood van M. linkt aan jullie initiële problemen, kan dit element op zich evenmin als geloofwaardig worden beschouwd. Desalniettemin moet worden vastgesteld dat uw broer tot op heden contact heeft met H. en dat hij jullie de documenten heeft gestuurd voor jullie tweede asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 2de AA p.2-3). Hij toont zich dus nog altijd bereidwillig om jullie te helpen, ook al beweren u en uw broer dat hij eerder in de problemen was gekomen met de taliban omdat hij jullie hielp (zie gehoorverslag CGVS 2de AA p.8). Op de vraag hoe het komt dat jullie zelf geen contact hebben onderhouden met uw ouders na jullie vertrek uit Afghanistan komt er van uw zijde geen duidelijk antwoord. Eerst zegt u dat de smokkelaar in contact stond met hen, dan weer zou volgens u de man van uw tante hebben gelogen over de mogelijkheid om jullie in contact te brengen met jullie ouders, en dan weer zouden jullie de contactnummers verloren hebben (zie gehoorverslag CGVS 2de AA p.4). Dit alles komt weinig oprecht over. U er ten slotte mee geconfronteerd dat het niet geloofwaardig is dat de man van uw tante, waarmee er nauwe banden zijn, zelfs geen minimale informatie zou hebben over het lot/de huidige verblijfplaats van uw ouders, of ze al dan niet vertrokken zijn naar Kabul, of naar Europa, antwoordt u, “dat het CGVS er geen vragen over moet stellen als ze het niet gelooft” en “dat het onze zaak niet is dat H. geen contact heeft met onze ouders, dat zijn broer werd gedood omwille van onze problemen” (zie gehoorverslag CGVS 2de AA p.9). Aangezien al eerder door het CGVS en de RVV werd aangetoond dat er aan de door u genoemde vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, is dit dan ook geen verklaring voor het feit dat H. niet zou weten waar uw ouders verblijven.

U biedt aldus onvoldoende zicht op het bestaan van een sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan wat nochtans cruciaal is voor de beoordeling van de nieuwe door u aangebrachte elementen. Opnieuw doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat

deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie - Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven

beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Inzake uw eerste asielaanvraag werd al door het CGVS en de RVV geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in het district Chardara van de provincie Kunduz, kunt vermijden door zich, samen met uw broer, in de stad Kabul te vestigen, aangezien uw broer hoog opgeleid is en in Kabul werkte en verbleef. In zijn tweede asielaanvraag haalde uw broer aan dat hij in Kabul niet over een netwerk zou beschikken omdat de tante van uw vader, die in Kabul woonde, ondertussen overleden is. Echter het CGVS oordeelde inzake de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief voor uw broer dat het zeer zeker mogelijk is voor hem en aldus ook wat u zelf betreft - om in Kabul te verblijven (zie beslissing CGVS 2de AA broer). Het CGVS argumenteerde als volgt:

"U verklaart bij uw tweede asielaanvraag dat het niet mogelijk is voor u om zich in Kabul te vestigen omdat u er geen familie heeft - de tante waar u eerst over sprak is reeds overleden - en omdat u overal zal worden gezocht (CGVS pp.6,11). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas, is het eveneens niet geloofwaardig dat u in Kabul zou worden gezocht. De dood van uw tante belet u evenmin zich in Kabul te vestigen. Het UNHCR stelt namelijk dat het voor alleenstaande gezonde mannen in bepaalde omstandigheden mogelijk is zich te vestigen in een (semi-)stedelijke context zonder familiaal netwerk (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U verbleef van 2008 tot 2011 in Kabul waar u eerst studeerde en vervolgens werkte (CGVS 7 december 2011 pp.4,5,15,17,18). U bent afkomstig uit een gemengd gezin waarbij uw vader Pashtoun is en uw moeder Tadzjiekse (CGVS p.2), hetgeen uw integratie in Kabul vergemakkelijkt. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld."

Ook voor u kan er worden van uitgegaan dat een intern vluchtalternatief naar Kabul redelijk is. Ten eerste valt op te merken dat u in Afghanistan ongeveer zeven jaar naar school bent geweest, en dat u hier in België, aangezien u minderjarig was, de laatste drie jaar de gelegenheid heeft gehad om zowel studie- als werkervaring op te doen (gehoorverslag CGVS 2de AA p.6 en p.10). Ondertussen bent u meerderjarig geworden en kan ervan worden uitgegaan dat u met de in België opgedane ervaring iets kan aanvangen in Kabul. U kan daarbij terugvallen op het netwerk van uw broer die verscheidene jaren in Kabul heeft gestudeerd en gewerkt en die u hier vergezelt. Verder verklaarde u ook dat zowel uw vader (over wiens huidige 'whereabouts' u overigens geen duidelijkheid wenst te scheppen), als de man van uw tante, rijke mensen zijn (gehoorverslag CGVS 2de AA p.3), zodat ervan kan worden uitgegaan, dat u, samen met uw oudere broer, op deze bestaansmiddelen kan terugvallen.

Bovendien, is uit het bovenstaande gebleken dat u onvoldoende zicht geeft op het bestaan van uw sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan, met name in Kabul. Immers, aan uw verklaring dat u niet zou weten waar uw ouders en zus zich bevinden sinds u zelf Afghanistan met uw broer heeft verlaten, kan geengeloof worden gehecht.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Volledigheidshalve merkt het CGVS nogmaals op dat ten aanzien van uw broer M.M.A.H. reeds in september 2013 een gelijklopende beslissing werd genomen. Hij tekende tegen deze beslissing geen verder beroep aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging.

Verzoeker wenst een nieuw element voor te leggen, namelijk foto's van zijn oom H., die gedood werd in een hinderlaag op 26 juni 2014. Tijdens deze hinderlaag werd ook zijn vader ontvoerd. Het contact tussen zijn oom H. en zijn vader was in het verleden verstoord, maar een tijdje voor de hinderlaag plaatsvond, was het contact terug hersteld. Verzoeker kan ter terechtzitting meer informatie geven.

Vervolgens voert verzoeker aan dat overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet en de richtlijnen van UNHCR er een onderzoek moet gebeuren naar het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief. Er moet volgens hem rekening worden gehouden met de algemene en individuele omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Deze algemene en individuele omstandigheden zijn: (i) *"de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient"*, (ii) *"alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast"* en (iii) *"de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*. Verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR en stelt dat rekening dient te worden gehouden met leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding, taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten. UNHCR vereist volgens verzoeker dat het intern vestigingsalternatief feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktisch beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is. Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende, aldus verzoeker. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in één of andere stad van het land, kan niet afgeleid worden dat er steun aanwezig is. Tevens wijst verzoeker erop dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk intern vestigingsalternatief bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt.

De motivering in de bestreden beslissing volstaat volgens verzoeker niet om te besluiten dat Kabul voor hem een redelijk intern vestigingsalternatief vormt. Hij wijst erop dat UNHCR de kwetsbaarheid van IDP's aangeeft en op het feit dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen. UNHCR beschouwt een groot deel van de Afghaanse terugkeerders als *"people of concern"*. Zij vormen volgens verzoeker een uitzondering in het werk van UNHCR. Hun problemen

moeten bekeken worden rekening houdend met de ontwikkeling van de steden en de groeiende arme bevolking in informele wijken. Bij het vaststellen van een intern vestigingsalternatief dient grote voorzichtigheid aan de dag te worden gelegd, aldus verzoeker.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat wanneer een stad in aanmerking wordt genomen als intern vestigingsalternatief, de mogelijke verblijfplaats bepaald dient te worden, omdat anders het risico dat de persoon ontheemd zal geraken, te groot is. Dit is *in casu* niet gebeurd. Verweerder dient aan te tonen waar verzoeker precies naartoe kan en dat de nodige accommodatie en "*livelihood*"-mogelijkheden beschikbaar zijn. Er dient expliciet aangetoond dat er in de praktijk geen risico bestaat om ontheemd te geraken. Volgens verzoeker werd door verweerder geen bruikbare informatie aangebracht over werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten. Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken is die toegang heeft tot dure woningen en anderzijds de rest van de bevolking die terug moet vallen op informele wijken. Bij de vaststelling van een intern vestigingsalternatief dienen de werkelijke levensomstandigheden van de stedelijke bevolking in rekening te worden gebracht om na te gaan of zij in de praktijk nog steun kunnen bieden aan familieleden. De mogelijkheden om inkomen te vergaren zijn volgens verzoeker beperkt. De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. De beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt is een reden voor nieuwe verplaatsingen na terugkeer. Volgens verzoeker ondervindt de meerderheid van de terugkeerders problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te starten. Jongeren die opgeleid zijn in Europa, bevinden zich meestal in een nadelige situatie bij het vinden van werk. Dit werd volgens verzoeker vastgesteld in verschillende studies. Deze jongeren zijn dikwijls onaangepast. Terugkeerders moeten vechten om niet in absolute armoede te vervallen. Daarenboven kan de schuld van de reis naar Europa niet meer betaald worden. De huidige "transitie" zal de monetaire instroom in Afghanistan zwaar beperken, met belangrijke gevolgen voor de werkgelegenheid in Afghanistan.

Verder wijst verzoeker op recente publicaties aangaande de deugdelijkheid van de bepaling van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan, zoals een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV). De toegankelijkheid van Kabul als intern vestigingsalternatief dient onderzocht te worden in het licht van de wisselende oorlogssituatie. UNHCR stelt volgens verzoeker dat de taliban en andere AGE door controle uitgeoefend op de bevolking hun bewegingsvrijheid beperken. De Afghaanse regering heeft als beleid de hervestiging in de steden tegen te gaan en geef de voorkeur aan hervestiging op de plaats van herkomst.

Volgens verzoeker kan het volgende worden geconcludeerd: *"Er werd door verwerende partij niet gespecificeerd waar het IVA in Kaboel precies ligt. Er werd voorts geen rekening gehouden met het gebrek aan toegang tot land, inkomen, onderdak en livelihood-mogelijkheden. Er werd verder geen rekening gehouden met de afwezigheid van basisinfrastructuur in Kaboel, en met het feit dat verzoeker als minderjarige naar België kwam, nog maar recent meerderjarig is geworden, en nooit in Kabul verbleef."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift 16 rapporten (stukken 2-17) en een aantal foto's (stuk 18).

Per drager brengt verweerder op 21 augustus 2015 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10): het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2015 (bijlage 1), de COI Focus "*Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul*" van 23 februari 2015 (bijlage 2), de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (bijlage 3) en de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (bijlage 4).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13): het UNAMA-rapport "*Afghanistan – Midyear Report 2015. Protection Of Civilians In Armed Conflict*" van augustus 2015 (stuk 1) en het NRC/IDMC-rapport "*Afghanistan: New and long-term IDPs risk becoming neglected as conflict intensifies*" van 16 juli 2015 (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat hij een nieuw element voorlegt, namelijk foto's van zijn oom H. die omkwam in een hinderlaag, waarbij zijn vader ontvoerd werd (verzoekschrift, stuk 18), dient vooreerst vastgesteld dat uit deze foto's geenszins valt af te leiden wie de persoon is die wordt afgebeeld, noch in welke omstandigheden de foto's werden genomen. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader en zijn oom H. opnieuw een normaal contact hadden, terwijl hij tijdens zijn gehoor steeds verklaarde dat zij geen contact meer hadden met elkaar (gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, p. 3), vaststelling die de geloofwaardigheid van het relaas hypothekeert. In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker geen enkele verklaring over deze plotse wijziging in de relaties tussen zijn oom H. en zijn vader. Evenmin verduidelijkt verzoeker hoe hij aan deze foto's is geraakt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat zijn oom zou zijn omgekomen en zijn vader ontvoerd bij een hinderlaag op 26 juni 2014.

Voor het overige laat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus volledig ongemoeid en gaat hij enkel in op de bepaling van een intern vestigingsalternatief in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing dient erop gewezen dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissingen in het kader van de asielaanvragen van verzoekers broer of deze in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker. Gelet op de devolutieve werking van het beroep bij de Raad tegen deze beslissingen, vormen de respectieve arresten van de Raad in deze zaken de einduitspraak en komen deze arresten als zodanig in de plaats van de beslissingen van de commissaris-generaal. Meer bepaald gaat het om 's Raads arrest nummer 54 806 van 17 juli 2012 en 119 930 van 28 februari 2014 wat betreft verzoekers broer en 's Raads arrest nummer 84 805 van 17 juli 2012 wat betreft verzoekers eerste asielaanvraag. Voor het overige dient vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, zodat zij door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-17) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus “*Veiligheid op de weg voor burgers*” van 2 maart 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 13) mag dan wel van recentere datum zijn, deze informatie is niet van aard de door verweerder bijgebrachte informatie in een

ander daglicht te stellen. Vooreerst dient vastgesteld dat het UNAMA-rapport betrekking heeft op heel Afghanistan en er nergens informatie is opgenomen die specifiek handelt over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. Gelet op de regionale verscheidenheid van het Afghaanse conflict (zie *supra*), is het niet mogelijk om een correct beeld te vormen van de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad op basis van een algemeen rapport dat gans Afghanistan bestrijkt. Verder blijkt uit het UNAMA-rapport dat het aantal burgerslachtoffer licht gestegen is in de eerste helft van 2015 en dat de "complexe aanslagen" daarbij een belangrijkere oorzaak zijn geworden. Bovendien blijven "high profile"-doelwitten het belangrijkste objectief van de AGE's (zie UNAMA-rapport, p. 55-56). Het hoge aantal IDP's in stedelijke gebieden, zoals blijkt uit het NRC/IDMC-rapport "Afghanistan: New and long-term IDPs risk becoming neglected as conflict intensifies" van 16 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) en de COI Focus "Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul" van 23 februari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10), staat er niet aan in de weg dat de grote meerderheid van hen die zich in Kabul hervestigen, een flat huren van hun eigen middelen of verblijven bij familie of verwanten. De door verzoeker bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 13) is bijgevolg niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) onjuist of achterhaald is.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Inzake uw eerste asielaanvraag werd al door het CGVS en de RVV geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in het district Chardara van de provincie Kunduz, kunt vermijden door zich, samen met uw broer, in de stad Kabul te vestigen, aangezien uw broer hoog opgeleid is en in Kabul werkte en verbleef. In zijn tweede asielaanvraag haalde uw broer aan dat hij in Kabul niet over een netwerk zou beschikken omdat de tante van uw vader, die in Kabul woonde, ondertussen overleden is. Echter het CGVS oordeelde inzake de mogelijkheid van een intern vluchteralternatief voor uw broer dat het zeer zeker mogelijk is voor hem en aldus ook wat u zelf betreft - om in Kabul te verblijven (zie beslissing CGVS 2de AA broer). Het CGVS argumenteerde als volgt:

"U verklaart bij uw tweede asielaanvraag dat het niet mogelijk is voor u om zich in Kabul te vestigen omdat u er geen familie heeft - de tante waar u eerst over sprak is reeds overleden - en omdat u overal zal worden gezocht (CGVS pp.6,11). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas, is het eveneens niet geloofwaardig dat u in Kabul zou worden gezocht. De dood van uw tante belet u evenmin zich in Kabul te vestigen. Het UNHCR stelt namelijk dat het voor alleenstaande gezonde mannen in bepaalde omstandigheden mogelijk is zich te vestigen in een (semi-)stedelijke context zonder familiaal netwerk (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U verbleef van 2008 tot 2011 in Kabul waar u eerst studeerde en vervolgens werkte (CGVS 7 december 2011 pp.4,5,15,17,18). U bent afkomstig uit een gemengd gezin waarbij uw vader Pashtoun is en uw moeder Tadzjieks (CGVS p.2), hetgeen uw integratie in Kabul vergemakkelijkt. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld."

Ook voor u kan er worden van uitgegaan dat een intern vluchteralternatief naar Kabul redelijk is. Ten eerste valt op te merken dat u in Afghanistan ongeveer zeven jaar naar school bent geweest, en dat u hier in België, aangezien u minderjarig was, de laatste drie jaar de gelegenheid heeft gehad om zowel studie- als werkervaring op te doen (gehoorverslag CGVS 2de AA p.6 en p.10). Ondertussen bent u meerderjarig geworden en kan ervan worden uitgegaan dat u met de in België opgedane ervaring iets

kan aanvangen in Kabul. U kan daarbij terugvallen op het netwerk van uw broer die verscheidene jaren in Kabul heeft gestudeerd en gewerkt en die u hier vergezelt. Verder verklaarde u ook dat zowel uw vader (over wiens huidige 'whereabouts' u overigens geen duidelijkheid wenst te scheppen), als de man van uw tante, rijke mensen zijn (gehoorverslag CGVS 2de AA p.3), zodat ervan kan worden uitgegaan, dat u, samen met uw oudere broer, op deze bestaansmiddelen kan terugvallen.

Bovendien, is uit het bovenstaande gebleken dat u onvoldoende zicht geeft op het bestaan van uw sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan, met name in Kabul. Immers, aan uw verklaring dat u niet zou weten waar uw ouders en zus zich bevinden sinds u zelf Afghanistan met uw broer heeft verlaten, kan geengeloof worden gehecht.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of hij effectieve bestaande sociale relaties heeft in Jalalabad die hem steun kunnen en willen geven. Er werd immers op gewezen dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 duidelijk blijkt dat alleenstaande mannen kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur aanwezig is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Verder is er geen enkele rechtsregel die bepaalt dat verweerder een mogelijke verblijfplaats dient te identificeren, noch wordt hierop allusie gemaakt door UNHCR. Verder kan worden opgemerkt dat overwegingen van sociaal-economische aard niet bepalend zijn voor de vaststelling van het bestaan van een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat verzoeker zijn familiale en achtergrondsituatie niet aannemelijk maakt. Ter terechtzitting meldt verzoeker weliswaar dat zijn broer in België de subsidiaire beschermingsstatus zou hebben gekregen, doch hij brengt hiervan geen bewijs bij. Bovendien wordt ieder dossier individueel beoordeeld.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ter terechtzitting ten slotte verklaart dat zijn broer een drietal maanden geleden de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen kan worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot blote beweringen zonder hiervan concrete bewijzen bij te brengen ter staving van zijn verklaringen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER